

Hrabě de Saint-Germain, postava známá i neznámá, uznávaná i popíraná. Kým byl, když možná ani neexistoval? Tak bych se jistě tázal neznalý pravdy, seznámený jen s domněnkami o cizím, nejspíš vybájeném člověku. Ano, tak bych se ptal, kdybych se s ním sám nesetkal, kdybych jím sám nebyl. Oděli mě do hávu alchymisty, rádce panovníků či na nebe vzatého mistra, duchovního učitele. Ať v mou existenci lidé věřili jakýmkoliv způsobem, v jednom se shodovali všichni. Dosáhl jsem pro lidskou bytost nemožného, stal jsem se nesmrtelným. Proto si mě zapamatovali. Procházel jsem staletími nikým nepoznan, nepochopen. Toužil jsem předávat vědění, pravdu. Avšak nesetkal jsem se s nikým, kdo by mi byl ochoten naslouchat. Má pravda byla příliš troufalá, příliš neuvěřitelná. Vyprávěli si o mně. Toužili poznat mé tajemství. Ale nikdo z nich nebyl schopen přijmout mé učení. Zastavili se uprostřed cesty, cesty, která ač není snadná, je tím jediným řešením, klíčem. Ani staletí na tom nic nezměnila. Kéž každý, kdo bude číst tyto řádky, pochopí.

Je tu ještě jeden důvod, jedna touha, která mě pudí k tomu napsat pravdu. Nechtě se tento text stane mým vyznáním lásky k ženě s rusými vlasy, která zasáhla mé bytí natolik, že to zatím slovy nemohu vyjádřit.

Ať zví, že tak dlouho na Zemi dlel jsem především kvůli ní a odešel jsem proto, abychom spolu navěky mohli být. Avšak její odvaha překonala i tu mou, a proto mezi lidmi stále pobývá.

„Co o mě víte?“ zeptal jsem se.

Jen zavrtěla hlavou. „Já nepotřebuji vědět zhola nic. Všichni jsme děti Boží.“

S těmi svými zbožnými poučkami mi trochu lezla na nervy. Pokaždé je ale pronášela s velikou jistotou. Přemítal jsem, zda se to tak jen naučila, nebo zda tomu doopravdy věří.

„Tak co se vám stalo?“ naléhala.

„Měl jsem hrozný sen.“

„Tak mi ho povíte cestou zpět do svého pokoje. Tady nemůžete být.“

Přikývl jsem. Otočil jsem se a počkal, až vyleze z postele a přehodí si přes ramena pléd, zřejmě stejně prostý jako vše, co jsem na ní dosud spatřil.

Chtěla mi vzít světlo, ale já zavrtěl hlavou a podržel jí dveře, aby mohla vyjít na schodiště. Sestupovali jsme zpět do přívětivějších částí zámečku a já jí začal popisovat, co se mi vlastně zdálo.

„Byl jsem na velikém hřbitově. Chodil jsem od jednoho náhrobního kamene k druhému, od jednoho kříže k dalšímu, od hrobky k hrobce. Všude byla jména lidí, které jsem někdy potkal, nebo které znám důvěrně. Pochopil jsem, že jsou všichni mrtví. I vaše jméno bylo mezi nimi.“

Sestoupili jsme z posledního schodu. Odmlčel jsem se, abych viděl její reakci, ale ona nic. Dál kráčela vedle mě. Pokračoval jsem tedy. „V tom snu jsem nebyl jedinou živou bytostí. Kam jsem se hnul, stál muž. Nikdy jsem ho neviděl. Ale zdálo se, že on mne zná velmi dobře. Nic neříkal, až když jsem se osmělil a přistoupil k němu. Ptal jsem se ho, co to znamená. *Tvé srdce pozná nesmrtelnost.* Řekl jen a pak zmizel. Probudil jsem se.“

Jeptiška se zastavila. „Zvláštní sen,“ řekla jen a pak pokračovala v cestě. Víc nic. Její reakce mě zarážela. Zlobil jsem se na ni. Kdo z nás dvou je svatější, ona se svými slovy a se svou řeholí, a přesto již od narození ležící v hrobě, anebo já? Ale já co? Jsem snad nesmrtelný? Ne, kdepak. A mohl bych být? Jaká hloupost.

Otevřela dveře do mého pokoje. Urovnala mi pokrývku a jako malé dítě mě posunkem vybídla, abych se uložil. Učinil jsem, co po mě chtěla. Když se vracela ke stolku, na který odložila svíci a který stál u mé hlavy, vzal jsem ji za paži a přitáhl k sobě. Chtěl jsem ji pokořit. Nic jiného si nezasloužila. Jak někdo může vést takový život? Políbil jsem ji na ústa. Nevykřikla, neuhodila mne. Jen se narovнала, vzala svíci a odešla. To ona pokořila mne.

„Dobrá tedy, čemu mě chcete naučit?“

„Povím ti teď, jak jsem se dostal k tvé šavli.“

Jen jsem přikývl.

„Věnoval mi jej přítel, jistě ho budeš znát. Jmenoval se Saladin.“

Zamrazilo mě. Ale něčemu takovému jsem nemohl uvěřit. „Saladin? Pokořitel křesťanských rytířů ve Svaté zemi? To nemyslíte vážně. Jak si chcete získat mou důvěru, učiteli, když si tak vymýšlíte?“

„Nevěříš mi?“

„Dobrá tedy. Jde o rodinné dědictví.“

„Po celou tu dobu jsem byl jediným vlastníkem toho meče já sám.“

„To není možné. Ten muž žil a zemřel před mnoha staletími, když tedy pomínu už jen ten fakt, že jste byli přáteli, což je také dost zvláštní představa.“

„Poznal jsem ho ještě předtím, než v roce 1187 dobyl Jeruzalém. Byl to veliký muž.“

„O tom nepochybuji, ale o tom ostatním ano.“

„Proč je pro tebe tak těžké uvěřit tomu, že ti říkám pravdu?“

„Chcete mi namluvit, že jste nesmrtelný, otče?“

„Přestaň mi tak říkat. Unavuje mě to.“

„A jak vám mám tedy říkat?“

„Jsem Lukáš. Byl jsem jedním z Kristových učedníků. To on byl mým učitelem. Naučil mě tomu, co já teď naučím tebe.“

„Vyprávět šílené příběhy?“

Neubránil jsem se smíchu, ale nebyl veselý. Jen jsem měl za to, že smích je namístě, když vás někdo vodí za nos.

„Nevadí mi, že se směješ, Laurente.“

Přestal jsem a vážně a s obavami jsem ho sledoval.

„To, co jsem řekl tobě, jsem nikdy nikomu neprozradil.“

„Čím jsem si zasloužil takové vyznamenání?“

„Nevím, není to nic, co by se dalo vyslovit, pojmenovat. Řekl jsem ti už, že jsem neměl nikdy v úmyslu někoho vyučovat. Přesto jsem věděl, že ten okamžik bude muset nastat.“

„I kdybych vám věřil, tak proč zrovna já?“

„Jiní by se neptali, tak právě proto ty. Pochop, rozdíl mezi námi je v tom, že já vím a ty ne. Já mimo jiné vím, že nejsem sám. Mám přátele, bratry. Komunikují se mnou. Navrhli tebe, a to už dávno před tím, než jsi se narodil.“

„Co jsou zač?“

„Když ti to povím, nebudeš mi věřit už vůbec nic.“

„Tak mě přesvědčte.“

„To jsem měl i tak v úmyslu.“

Postavil se. Došel pro šamšír, tasil, a než jsem mohl cokoliv udělat, řízl se jím do dlaně. Rána musela být hluboká. Vyskočil jsem a v okamžiku jsem byl u něj. „Co to děláte?“

Zíral jsem na jeho ruku. Rána se začala zacelovat. Ohromeně jsem to pozoroval. „To přece není možné.“ Vzal jsem jeho ruku do dlaně a bez dechu ji prohlížel ze všech stran. Po ráně nebylo památky.

„Přece jsi to na vlastní oči viděl. Proč stále nevěříš?“

„To už teď nemohu říct.“

„Tak vidíš.“

Posadil jsem se zpět na své místo. Ano, věřil jsem mu. Nebylo pochyb. Ten muž měl zvláštní dar. „Dobrá tedy, stanu se vaším žákem.“

Přikývl.